

Vladimír
Šlechta Emma
z umírajícího města

Vladimír Šlechta

Emma
z umírajícího
města

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2013

VLADIMÍR ŠLECHTA

**EMMA Z UMÍRAJÍCÍHO
MĚSTA**

Copyright © 2013 by Vladimír Šlechta

Cover © 2013 by Michal Ivan

Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-165-8

ISBN PDF: 978-80-7456-166-5

ISBN PDF čtečky: 978-80-7456-167-2

ISBN ePub: 978-80-7456-168-9

ISBN Mobi: 978-80-7456-169-6

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. *Ploty z kostí* *
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Oggerdovský cyklus

Střepey z Apokalypsy

Kyborgovo jméno *

Keltská brána

Emma z umírajícího města

* *připravujeme*

Kapitola první:

Replay

01

Velín vypadal jako chaloupka na muří nožce. Schodiště se skrývalo v železobetonovém tubusu, nahoru umístili hrana-tou cimru s okny do všech čtyř stran. Kdysi tady úřadoval dispečer, přepínal semaforey pro nájezd kamionů, vysílačkou dirigoval armádu vysokozdvížných vozíků. Teď tady zůstaly jen registračky plné starých papírů, koženková pohovka pro návštěvy, potřísněná ptačím trusem, a dispečerský pult. K pultu patřilo i otáčivé křeslo, z jehož polstrování se dral zažloutlý molitan.

Na pohovce se rozvaloval Sniff. V křesle, se samopalem položeným na kolenou, seděla Emma. Měla dobrý výhled na přízemní sklady, seřadiště tahačů i otevřené skládky pro kontejnery. Ulice mezi dlouhými baráky zarůstaly kopřivami, nad střechami z vlnitého eternitu visela poklice mračen. Město, decimované *syndromem mužské neplodnosti*, opustilo

tyto končiny už dávno. Stáhlo se odsud, jako stahuje svá chapadla poraněná chobotnice.

Přes zubaté střepy, které se udržely v okenním rámu, vál studený vítr a pronikal jejím špinavým svetrem i tenkou látkou montérek. Občas se sklonila ke svým botám, rozvázala šněrovadla a znovu je pečlivě přitáhla. Ty boty, vysoké téměř ke kolenům, černé, měkounké a s odpruženými podrážkami, jí dodávaly sílu i teplo.

Boty *opravdu* speciálních oddílů.

„Ty, Emmo,“ ozval se za ní mečivý hlas. „Pamatuješ si svého fotra?“

Otočila se. Sniff byl ten nejhorší parťák, jakého mohla dostat. Šlachovitý blondák s ulízanou patkou, navlečený do fešácké maskovací kombinézy. Jednou rukou se krmil sušenkami a druhou listoval ve vybledlých časopisech, které našel v registračce. Profil měl ostrý jako sekyrka, podobal se kryse. Byl o půl hlavy vyšší a o půl roku rok starší než ona. Osmnáctiletý výrostek nadupaný sebevědomím.

Natáhl k ní ruku s časopisem: „Chceš se podívat?“

Ne, sušenky jí nenabídl, ty někde ukradl a sní si je sám. Ona by si přitom tak ráda dala, v břiše měla prázdno, a ještě ji čekalo několik hodin hlídky. Zavrtěla hlavou, že se do časopisu podívat nechce. Věděla, co tam je – nahé ženské s doširoka roztaženými stehny.

Znovu se zahleděla z okna. Tam dole, v úhledném domečku, opatřeném červeným logem **ANEC-Labu**, odpočívala dvacítká bojovníků a bojovnic. Tohle teď byla její rodina, gang s hrdým názvem *Marodéri*.

„Povídám, pamatuješ na svého fotra?“ nedal si pokoj Sniff. „Nepamatuješ, že jo. Tys žádného fotra neměla. Máti si za velký peníze koupila sperma a nechala se oplodnit. Tak je to. Seš holka vod bohatý mámy. To *můj* fotr, to byl skutečnej chlap. Měl aktivní spermie, chápeš? Ženský z půlky Archipelagu za ním chodily a nechaly se od něj píchat, aby

si pomohly k dítěti. Chlubil se, že má přes tisíc parchantů, že to on se stará, aby Město nevymřelo. Prodával sperma do banky. Topil se v prachách, ale všechno prochlastal a nacpal do štětek, se kterými píchal. Věřila bys, že ty svině si to pak nechávaly odsát z břicha a prodávaly to dál?... Už to bude deset let, co zhebnul. Někdo ho rozstřílel brokovnicí.“

Chvíli bylo ticho, pak zlehounka zadrněl zip Sniffovy kombinézy. Nedalo jí to, znovu se ohlédla. Sniff si už nepohlížel časopisy. Se soustředěným výrazem zkoumal *tu věc*, kterou měl v rozkroku.

Věděla, že se tomu říká *samčí pohlavní orgán* a nebo taky *penis*. Na monitoru jich viděla spousty. Když se člověk propokopal METRO-netem až na úroveň původního internetu, vyvalily se na něj tony takovýchhle penisů. Emma věděla, že samčí orgány jsou v zásadě malé, ale mohou se i zvětšit. I když se o tom učila ve škole, v hloubi duše si stále ještě myslela, že ty obrázky jsou fotomontáže, nějaký prastarý kolektivní fórek. Zvětšující se pohlavní orgány? To je přece směšné!

Teď jí však Sniff předvedl praktickou ukázkou. Opravdu se to zvětšilo.

Všiml si, že se na něj dívá. Zakřenil se: „Rostou mi chlupy, podívej. Já mám taky aktivní spermie. Vím to. Budu se topit v prachách jako můj fotr. Jenže já jsem chytrější, než byl on... Jestli chceš, přiberu tě do party. Líbíš se mi. Mám pro tebe slabost.“

„Nechci,“ řekla a znova se zadívala z okna.

„Kam to furt vejráš, káčo, myslíš si snad, že přijdou *Fretky*? Dneska? Nikdo nepřijde. Nikdo se o nás nestará... Nechceš si se mnou pohrát? Naučil bych tě různé zajímavé věci.“

„Nechci,“ řekla a neotočila se. To byla chyba, protože Sniff se dokázal pohybovat velice tiše. Náhle stál za ní. Předklonil se a dýchl jí do ucha. Leknutím se vztyčila z křesla, a na to

on čekal. Praštil ji pěstí nad pupek. Dobře věděl, kam udeřit. Zalapala po dechu a pak už se jen snažila nadechnout.

Nedokázala ani vykřiknout. Její tělo chtělo kyslík, ale plíce nefungovaly.

Sniff jí levačkou vytrhl samopal, opatrně ho položil na křeslo. S ní samotnou zacházel s mnohem menší nežností. Popadl ji v pase a hodil na gauč.

Levičkou jí sevřel krk, prsty jí zmáčkl krční tepny. Měl to dobře nacvičené a určitě to nedělal poprvé. Druhou rukou z ní rval montérky.

Bránila se, ale znovu se potvrdila známá pravda, že průměrně narostlý chlap, který se celé dny jen válí na gauči, má vždycky větší sílu než vytrénovaná ženská. A ona byla jen pohublá plavovláška, které bylo nedávno osmnáct.

Nadechla se, konečně se jí to povedlo. S kyslíkem vdechla i pach Sniffova potu. Před očima se jí míhala černá a rudá kola, jak jí Sniff svíral krční tepny.

Sniffovy pařáty se začaly do rozkroku montérek. Trhly, látka zapraskala. A pak...

Jakýsi cizí předmět se *odspodu* dobýval do jejího těla.

„No tak mi pomoz, Emmo! Spolupracuj trochu!“

Sniffovy vyceněné krysí zuby a vypoulené oči. *Ta věc* proniká dovnitř a trhá ji na kusy.

Vykřikla. Možná se jí jen zdálo, že křičí. Teď už mohla dýchat, i rudá kola před jejíma očima mizela. Viděla Sniffovy vyceněné zuby i bělma očí, jak se v šíleném tempu pohybují dopředu a dozadu. Pokaždé to hrozně zabořelo.

Pak zachrčel on. Byl to zvuk, se kterým bojovníci vrážejí čepel do těla nepřítele. Celou vahou si na ni lehl a zůstal tak.

Plihl. Stahoval se z jejího těla.

Na necelou minutu usnul.

Pak vstal, pomalu a ztěžka, jako ten, kdo vykonal namáhavou práci. Zapnul si kombinézu a zadíval se jí mezi stehna: „Cože? No to mě poser. Tys byla panna? Mělas mi to

říct, nebyl bych tak spěchal... Kurva, teď mám celej gauč od krve...“

Posadila se. Z jejích montérek zbývaly jen dvě samostatné nohavice, přichycené k opasku. Mezi stehny jí vytékala krev, v ní pluly tříšničky *hlenu*, který do ní nastříkal Sniff.

Probrála jsem, napadlo ji. Probrála jsem všechno.

Sniff se před ní postavil do efektní pózy a prsty si přičísl vlny. „Třeba budeš mít dítě. Moje dítě. Víš, kolik se na černém trhu platí za takový dítě? Budeme se topit v prachách. Postarám se o tebe.“

Označkoval si mne. Označkoval si mne a já teď patřím jemu.

02

Začalo to loni v létě. Do METRO-netových novin prosáкло pár článků o tom, jak v opuštěných jižních sektorech vznikají gangy mladistvých, kterým už nejsou dost dobré on-line hry, a tak začali hrát *in-live*. Do dvou dnů byly všechny články staženy a vymazány, pak už se oficiální zdroje o tématice gangů nikdy nezmínily. V chatovacích místnostech to však vřelo. Známí i neznámí se dohadovali, přiřazovali historiky ze života gangů i rozostřené fotky. Už jen tyhle debaty měly přichuť dobrodružství. Byly přesunovány z místa na místo, protože nakonec je vždycky objevili cenzoři a začali je hromadně mazat. Častokrát se debatovalo na prastarých, dávno mrtvých stránkách, pocházejících z doby před válkou. Nejdéle se debata udržela na portálu, věnovaném leteckému modelářství. Diskutéři se domlouvali kryptohantýrkou, přizpůsobenou staré terminologii. Vyvinul se zde dokonalý kódový jazyk, který cenzoři odhalili až po pěti týdnech.

In-live hry měly obrovskou dynamiku. Z mnoha nezájímavých týpků vytvořily obdivované celebrity, kterým se říkalo *lidři*. Tihle *lidři* vystupovali na METRO-netu pod přezdívkami, a pokud přihodili fotografie, tak na nich byli

se šátky přes spodní část obličeje jako nějací bolivijští partyzáni z prastarých časů. *Lídři* vedli vlastní gangy, ale vyskytovali se mezi nimi i *osamělí vlci* nebo nájemní *freelanceři*. Na METRO-netu se objevovaly a zase mizely popisy úspěšných strategií i seznamy *equipu*, čili vybavení. Podle ceny i dostupnosti byly v seznamech seřazeny zbraně, maskáče, neprůstředné vesty i nejrůznější doplňky jako infravizory, čutory, řemení a desítky dalších věcíček.

In-live hry měly jeden důležitý aspekt: hrály se s opravdovými zbraněmi a docházelo při nich ke zranění. Někdy i ke ztrátám na životech. Systém proto vyvíjel nátlak, aby *in-live* hry ukončil. Policejní jednotky uzavřely přístupy do jižních sektorů – nikoliv neprodyšně, ale značně tím zkomplikovaly život takzvaným *víkendovým hráčům*, kteří se po dvou dnech hraní opět vraceli do běžného života.

S příchodem podzimních dešťů nastal v *in-live* hrách útlum. Nějakou dobu se zdálo, že úplně odumřou. Přes zimu se nedělo nic.

Na rozhraní letošního dubna a května však *in-live* hry propukly s obnovenou silou. Tou dobou si začala Emma dopisovat s osobou, která si na METRO-netu dala přezdívku Sussie.

Tahle Sussie byla trochu divná, Emma však nepochybovala, že je *autentická*. Pod přezdívkou se určitě neskrýval žádný zvrhlík, to Emma vycítila z jistých drobných náznaků. Sussie tvrdila, že hrála *in-live* hry už dříve, zhruba před čtvrt stoletím. O něčem takovém nebyla na METRO-netu ani zmínka, Emmě však připadalo logické, že se určité módy periodicky opakují. Ačkoliv do gangů vstupovali převážně výrostci, Sussii muselo být nejméně čtyřicet, pokud ne víc. Byla zakládající členkou gangu s názvem *Maroděři*, i když ne jeho vůdcem. O uskutečněných akcích psala odtažitě a útržkovitě, jako by ji to ani nezajímalo. Spíš se vyptávala, co se Emma zrovna učí a jakou látku probírají ve škole.

Těžko říct, proč si Emma a Sussie tak dlouho dopisovaly, neměly nic společného. Emma žila na internátu Univerzity, kde z ní, jak poznamenal jeden z jejích spolužáků, chtěli udělat inženýrku zkombinovanou s doktorkou. V pauzách mezi studiem se zajímala se o *in-live* hry. Sussie naopak *in-live* hry hrála, ale zdálo se, že by raději chodila do školy, což však při jejím věku už nebylo možné.

Dokud trval školní rok, Emmu vlastně ani nenapadlo, že by se mohla *in-live* her zúčastnit. Její zájem se pohyboval v čistě hypotetické rovině. Pak si uvědomila, že ji čeká nekonečné a pusté volno o prázdninách. Tehdy pojala myšlenku, že by si mohla zařídit prázdniny podle svého vkusu. Zfalšovala dopis, ve kterém vystupovala jako svá vlastní matka, a prohlásila v něm, že si dceru (tedy sebe) vezme na prázdniny domů. K jejímu úžasu nikdo nic neprověřoval, na konci školního dostala propustku. Možná rozhodlo i to, že měla v druhé polovině července oslavit osmnáctiny a dosáhnout zletilosti. Pak by o sobě stejně rozhodovala sama.

Pro pořádek se zastavila v pěkném domku, kterému v dětství říkala Villa Villekulla. Zahrádka byla udržovaná, o tu však pečoval najatý zahradník. Dříve tu žila s matkou, teď se však matka už několik let vyskytovala kdoví kde. Systém ji stále vedl jako živou, takže naživu nejspíš i byla.

V domku se Emma příliš nezdržela, po pravdě řečeno ji tenhle *dům duchů* pořádně vyděsil. METRO-netové připojení však fungovalo, a tak si vyřídila pár e-mailů, všechny se Sussií. Dohodla si s ní schůzku na severním okraji jižních sektorů.

Už samotné setkání bylo vzrušující, Emma a Sussie se hledaly v pustém a vylidněném území celý den, domlouvaly se pomocí mobilů a vyhýbaly se hlídkám policie. Mohly mluvit o malém zázraku, když se nakonec setkaly. Sussii mohlo být čtyřicet, ale možná i šedesát, její skutečný věk se špatně odhadoval. Byla to šlachovitá, dva metry vysoká vyzuna

s kratičkými, na zeleno obarvenými vlasy. V posilovně strávila snad celé roky. V hlavě měla buď o kolečko méně, nebo o pár koleček navíc, k Emmě se však chovala přátelsky. Po tajných stezkách ji odvedla do hloubi jižních sektorů a tam ji uvedla mezi *Marodéry*. Sehnala jí nějaký *equip* do začátku a vzala ji pod ochranná křídla.

Následovalo to, o čem Emma snila: strategická plánování, noční přesuny, obchvaty, útoky. Ohlušující práskání výstřelů, pach korditu. Opuštěné ulice starých industriálních zón. Šero uvnitř rozlehlých hangárů, zaprášené monumenty mrtvých tahačů. Postavy míhající se přes světlé obdélníky sklo-betonových tvárnic. Bolest, únava, hlad, strach.

Bylo to tak *skutečné*...

Týden po zahájení prázdnin se Město vzchopilo k ofenzivě. Pořádkové jednotky podnikly pár výpadů a podařilo se jim rozpráshit a pozatýkat dva gangy: *Vlkodlaky* a *Tryskáče*. Mluvilo se o tom, že policie používá gumové projektily a uspávací granáty. Říkalo se také, že střílí ostrými a jejich granáty obsahující smrtící plyn.

Policie začala v jižních sektorech rušit signál METRO-netu i mobilních telefonů, což byla pro gangy hotová pohroma. Přišly o možnost prezentovat se na METRO-netových stránkách a masivně nabírat nové adepty. Zájemci se snažili proniknout do herní zóny naslepo, ale bez navádění mobilními telefony se stávali kořistí policejních hlídek.

Gangy se už nemohly navzájem domlouvat o kooperaci či místu utkání pouhým zvednutím telefonu. Vše bylo nutné provádět postaru: pomocí zvěďů, hlídek a vyslanců. Jako někdy v pravěku – ale i to mělo kouzlo.

Emma zjistila, že jižní sektory žily vlastním životem už před zahájením *in-live* her. Přebývali tu osamělí poustevníci, kteří dobrovolně vyhledali samotu – té si však při přestřelkách gangů příliš neužívali. Především se tu pohybovaly skupiny certifikovaných hledačů, neboli *prospektorů*.

V jižních sektorech se před válkou nacházela obrovská překladistiště, přes která proudilo zboží do celého světa. Zůstaly tu statisíce kontejnerů, plné použitelných věcí. Elektronika, textil, náradí, a dokonce i potraviny – to všechno tu bylo ve vakuovaných obalech a připravené k okamžitému použití. Nikdo však nevěděl, kde se dá co nalézt. Od skladiště ke skladišti proto putovali prospektoři a otevírali zapečetěné schránky. Pokud objevili předměty, o které byl okamžitý zájem, Město je vyzvedlo a převezlo do osídlených čtvrtí. Většina nalezeného materiálu však byla pouze zaevidována, zakreslena do mapy a ponechána na místě.

Byla tady ještě jedna důležitá věc. V jižních sektorech se nacházely malé vojenské sklady, zřízené při mobilizaci na začátku války. Zakonzervované či ve vakuových obalech tu byly k mání celty, pěchotní zbraně, potraviny, lékárníčky, maskáče, balená voda, kevlarové doplňky a další vojenský materiál. Vše, ač staré sto třicet let, se dalo použít. Balená voda ani fazole z piksly nikomu nezpůsobily zdravotní problémy.

Poté co bezpečnostní síly přetaly zásobovací trasy, musely gangy věnovat více času shánění obživy. Příslušníci gangů pátrali po zakonzervovaných potravinách i po pitné vodě, vytékající z poškozeného vodovodního systému. Také hledali zboží, které by mohli směňovat s prospektoři. Prospektoři měli zájem především o přenosné počítače, mobilní telefony a jinou elektroniku. Takové věci už nikdo nevyrobil sto třicet let.

Kdyby Emmě někdo řekl, aby chronologicky seřadila své zážitky, nedokázala by to. Žila přítomností. Ztratila pojem o čase a všechno měla zpřeházené. Uvědomovala si však, že v *in-live* hrách došlo k určitému vývoji. Zpočátku, když Maroděři zajali příslušníka jiného gangu, vypálili mu do kůže své logo cejchovacím železem a poslali ho *domů k mamince*. Takhle to Emma zažila dvakrát či třikrát. Existovala dohoda,

že zostuzený hráč zůstane nejméně tři týdny ve vnitřním městě a teprve pak se může vrátit. Později každého zajatce surově zmlátili a zastřelili ranou do týla.

Nad skladišti občas přelétly vrtulníky a shodily náklad letádků. Pomocí megafonů vyzývaly příslušníky gangů k návratu do Města a slibovaly jim beztrestnost. Většina členů to vzdala a utekla do civilizace. Zůstali tu jen nejzatvrzelejší, kteří přijali *in-live* hry za smysl života a budou je hrát až do konce.

Gangů tu původně operovalo snad sto, i když větší část z nich byla sestavována jen na víkendy a některé měly pouze dva nebo tři členy. Teď, pokud Emma věděla, tu zbyly poslední dva: **Marodéri** a **Fretky**. Už několik týdnů se mezi nimi roztáčela spirála krevní msty.

Emmina přítelkyně Sussie upadla do apatie a přišla o hodnost poručíka. Občas Emmě říkala, že by se měla vrátit do školy, a Emma jí odpovídala v tom smyslu, že je ještě čas, že prázdniny dosud neskončily. Říkala jí to i tehdy, když už viditelně nastal podzim.

Z původních **Marodérů**, které Emma poznala před čtyřmi měsíci, zbylo jen šest lidí, ale protože přijali členy rozpadlých gangů, stále jich bylo kolem dvaceti. Sniffa nabrali před týdnem – ale možná to bylo před měsícem, to si Emma nedokázala ujasnit. Spíš než o válčení se Sniff zajímal o zboží ukryté v nepropátraných skladištích. Zřejmě měl něco společného s prospektory – buď byl jejich agentem, nebo se k nim chtěl přidat.

V tuto chvíli převzal Sniff iniciativu a Emmu si *přivlastnil*. Takové věci se děly už předtím, Emma si však byla jistá, že jí se to nestane. Spoléhala na Sussii i na vlastní schopnosti.

Jenže to nakonec stejně přišlo.

03

Už zase seděla v dispečerském křesle, z kterého se dral žlutý

molitan. Na stehnech jí zasychala její vlastní krev. Levičku si tiskla k podbřišku a snažila se obelstít řezavou bolest, která se jí zakusovala do vnitřností.

Uvědomovala si, že se Sniffovi nedokáže vzepřít. Už nikdy. Nikdo se jí nezastane.

Otdeš to bude jen horší a horší.

Pohnula hlavou, zabloudila pohledem k oknu. Mezi opuštěnými baráky se něco mihlo. Něco hnědého. Něco červeného.

Rudá skvrna a pod ní hnědý kožíšek.

Byl to jen mžik, pak jí to zmizelo ze zorného pole.

Nikdo z *Marodérů* nenosí takový kožíšek.

Nikdo z *Marodérů* si nebarví obličej na červenou.

Nebyl to jeden vetřelec, ale dva. Nejméně dva. Potichoučku přeběhli volné prostranství a zmizeli pod parapetem rozbitého okna velínu.

Fretky jsou tady.

Prohrála jsem a za chvíli umřu, problesklo Emmě hlavou.

Natáhla ruku po samopalu, který ležel na široké opěrcce křesla. Zakrvácenou pravičkou natáhla závěr.

„Emmo?“ zajíkl se za jejími zády Sniff. „Emmo? Co to děláš?“

Vstala z křesla. Třemi drobnými krůčky se rozběhla a proskočila vyskleným oknem ven.

Padala z výšky šesti metrů. Už ve chvíli, kdy přeskakovala parapet, sebou trhla a pootočila se o sto osmdesát stupňů. V té vteřině letu stačila stisknout spoušť.

Burácení výstřelů ji ohlušilo, zpětný ráz ji postrčil dozadu.

Dopadla na paty, padla na záda, převrátila se. Jeden kotrmelec, druhý, třetí. Držela se samopalu jako tonoucí záchranného kruhu.

Jsem celá? Nemám zlomené nohy?

Pokusila se postavit, šlo to. Z kotníků jí vystřelila bolest až do páteře.

Zachránily mě ty moje báječný boty!

Znovu stiskla spoušť. Zbraň se jí zmítala v pěstech jako chycené zvíře. Nepustila ji, snažila se řídit paprsek tryskajícího olova a přeškrtnout jím vetřelce s rudou barvou **Freték** na obličej.

Výrostek v modrošedých maskáčích zakličkoval a pokusil se ukrýt v muří nožce velínu. Téměř se mu to povedlo. Téměř. Ve chvíli, kdy už mizel za zárubní dveřního otvoru, jej dostihla Emmina dlouhá dávka. Udeřila jej do zadního plátu flakvesty a srazila na zem.

Třemi skoky byla u něho, při každém jí od kotníků až do kyčlí vystřelila ostrá bolest.

Vrazila mu hlaveň samopalů za ucho: „Pracky nahoru, sráči!“

Ztěžka se převrátil. Pod rudou válečnou barvou **Freték** se skrýval nanejvýš dvacetiletý obličej. Tváře pokrýval krátký plnovous. Někteří muži věřili, že dokud jim rostou vousy, nejsou jejich spermie tak docela mrtvé.

Vleže zvedl ruce nad hlavu.

„Klid, děvče,“ řekl a nezdál se ani moc rozrušený. Pohled mu sklouzl do Emmina rozkroku, na montérkové kalhoty roztržené na dvě půlky a látku nasáklou krví. Koutky rtů mu zacukaly.

Emmina zbraň zakašlala, vyplivla poslední dvě kulky a závěr se doširoka rozcapil jako klín ženských na Sniffových fotografiích. Vousatá čelist, následovaná oblakem kapiček krve, odlétla o pár kroků dál.

Emma vběhla do muří nožky velínu a zvrátila hlavu.

Železobetonový tubus ovíjelo vnitřní schodiště a uprostřed, odzdola až nahoru, zůstával prázdný prostor.

„Sniffe!“ zaječela.

Zhruba v polovině schodiště se přes zábradlí naklonila dívka v hnědém kožíšku a s rudým malováním na tváři. Vypálila po Emmě dávku z monstrózní věci, která byla samopalem spáženým s granátometem. Sprška projektilů

zabubnovala do podlahy a vyrvala z ní kusy dlaždic. Jenže to už byla Emma venku.

Ze dveří se valil betonový prach. Emma zaječela: „Sniffel! Na schodech je mrňavá holka s granátometem, vůbec ho nemůže unést. Sejmi ji shora!“

Vzápětí zaznělo známé **klik-klak**, se kterým se zasouvá granát do hlavně.

Emma odskočila co nejdál od vchodu. Pokusila se zapadnout za roh, ale železobetonový tubus měl kruhový půdorys a žádné rohy se tu nenacházely. Takže prostě co nejdál. Stejně uběhla jen pár kroků.

Země se zachvěla, jak se na podlaze tubusu roztříštil granát. Ohlušená Emma vlastně nic neslyšela, jen to zabořilo, jako by ji někdo praštil klackem do hlavy. Zahlédla, jak ze vstupního otvoru vylétly kusy dlaždic, betonu i pseudodřevěného obložení.

Granát v uzavřeném prostoru? Z té holčičky tam toho moc nezůstalo. Ani ten její kožíšek.

Emma, otřesená výbuchem a ohlušená, se vrátila ke vchodu. Koutkem oka zahlédla, jak ze dveří s logem **ANEC-Labu** vybíhají **Maroděři**, někteří nedooblečení, ale všichni ozbrojení.

Nakoukla dovnitř *muří nožky*, v chuchvalcích tam vířil betonový prach. Zrcadlem schodiště se snášel granátomet. Zdálo se, že padá zvolna, jako by se potápěl do hluboké vody. Nakonec přece jen dopadl na vyrvané kusy betonu.

Emma opatrně došla ke zbrani, zvedla ji. Vytáhla zásobník, podle váhy se zdál plný, tak ho zarazila zpátky. Zapumpovala chňapkou podvěšené hlavně a vyházela granáty. Byly dva. Vrátila je, kam patřily. Než se s tím vypořádala, už dovnitř nakukovalo pár členů jejího gangu. Něco říkali, ohlušená Emma je však neslyšela.

Svůj vlastní samopal odložila na schod a nechala si ukořistěnou monstrozitu. Vystoupala po kruhovém schodišti

zhruba do poloviny, došla k dívence v kožíšku. Ta ležela na zaprášených stupních s hlavou dolů a nohama nahoře. Oči v rudé masce pozorovaly Emmu.

Jako zvířátko chycené do pasti.

Bojechtivost z Emmy rázem vyprchala. Přiklekla k holčičce: „Ten parchant! Hnal tě před sebou, abys mu vyčistila barák.“

Měla na mysli vousáče, kterému před chvílí ustřelila čelist.

Dívinka se pohnula a slabounce zasténala. Emma ji uslyšela, začínal se jí vracet sluch.

„Bolí tě něco? Jsi v pořádku?“ zeptala se.

Fretka zvedla ruku a ukázala si na ucho: „Neslyším...“ hlesla.

V té chvíli se venku rozpoutalo peklo. Rozštěkaly se tam zbraně, rozječely automobilové klaksony i požární sirény. Vše přehlušoval válečný řev, zesílený megafonem.

„Jsme fretky-fretky-fretkýýýý! Deme-deme-deme! Fretky-fretky-fretkýýý!!!“

Do obvodového pláště velínu zabušily kulky, pár jich vlétlo i dovnitř. Smršť projektilů sem vehnala jednoho zvědavce od **Marodérů**, který stál ve dveřích. Jak nešťastník klopytal, vystříkovaly z něj krvavé chlístance. Dopajdal pod schodnici a tam se zhroutil.

Venku práskaly pistole, automaty i brokovnice. **Maroděři** opětovali palbu, zároveň bylo jasné, že iniciativa je na straně **Fretky**. Útočily se vši parádou.

„Jsme fretky-fretky-fretkýýýý! Deme-deme-deme! Fretky-fretky-fretkýýý!!!“

Ryk v několika vteřinách kulminoval a pak se změnil v izolované výstřely.

Emma čekala v polovině schodiště, v pěstích svírala onu monstrózní věc, kterou zabavila holčičce. Věděla, že pokud sejde dolů a vystrčí nos ze dveří, semele ji olovená smršť. Podepřela si hlaveň o zábradlí, shora namířila na prázdný

dveřní otvor. Čekala, jestli bude někdo od **Fretek** tak hloupý, aby sem nakoukl.

Prach se zvolna usazoval. Střelba se vzdalovala. Řev z amplionu zněl tlumeněji, ale jen proto, že se vozík s aparaturou posunoval s hlavním jádrem útočníků.

Jsmo fretky-fretky-fretkýýýj! Deme-deme-deme! Fretky-fretky-fretkýýj!!!

Bylo jasné, že **Maroděři** v panice prchají a **Fretky** jdou za nimi.

Nahoře zahlédla pohyb, podívala se tam. Po točitém schodišti sestupoval Sniff. Tvářil se vyděšeně, v pěstích křečovitě svíral vylehčený a odhlučněný automat. Když došel k holčičce v kožíšku, vypálil od boku. Jenom to zabublalo. Krátká dávka rozstříkla holčičce hlavu, rozmetala ji na krvavé cucky.

Kulka, odražená od schodnice, hvízdla Emmě centimetr od ucha.

„Dostal jsem tě, svině,“ zajíkl se Sniff spokojeně.

„Ty blbče! Málem jsi mě odprásknul!“ zaječela Emma.

„Zmlkni, krávo!“ zapištěl Sniff. Překročil mrtvé tělo, prosmýkl se kolem Emmy. Opatrně sešel ze schodů, Emma ho mimoděčně následovala.

Dole věnoval Sniff krátký pohled **Maroděrovi**, který se pod schodnicí opíral o vnitřní zeď. Stále se zachvíval v drobných křečích, vytékaly z něj čurky krve a hromadily se v mělké díře v podlaze, kterou tam udělal granát.

„To jsou ošklivý zranění,“ řekl mu Sniff. „Dneska máš vážně blbej den.“

Víc se o umírajícího nestaral. Vykoukl ven. „Tady leží nějakaj hajzl od **Fretek**,“ oznámil. „Toho jsi sejmula ty, Emmo?“

„Jo,“ hlesla Emma. Zarumplovala spodní chňapkou, zasunula granát do hlavně.

„Co to děláš?“ otočil se k ní Sniff.

„Naši dostávají na prdel,“ vyhrkla. „Musíme jim pomoci!“

Sniff pustil automat, zůstal mu viset na řemeni kolem krku. Chytil Emmu za rameno, pravou rukou jí vrazil facku. A pak ještě jednu – hřbetem ruky.

„Prober se ze šoku, krávo! Chceš se nechat zabít? Kvůli čemu? Kvůli nějakým zkurvenejm slibům? Že jsi přísahala věrnost *Marodérům*? Ser na to, ti už jsou mrtví! Tohle je k ničemu a já tady končím! Vracím se domů!... Pomoz mi, zatáhneme sem toho blbce. Já si vezmu jeho flakvestu a ty dostaneš kalhoty. Já vestu, ty kalhoty, to je slušný, ne?“

Chytili vousáče za nohy a vtáhli ho na rozmetané kachlíky. Ukázalo se, že mu Emma nejen ustřelila čelist, ale také odstřelila hlavu od páteře. Hlava zůstala viset na šlachách a poskakovala čtvrt metru za tělem.

Sniff začal rozepínat přezky, Emma nerozhodně přešlápla. Venku bojoval gang *Marodérů* s nepřítelem, který byl početnější a lépe vyzbrojený.

„Dvě facky ti nestačily?“ křikl Sniff. „Pohni! Vezmi si jeho kalhoty, ať tady neběháš s nahou prdelí!“

Podřídila se. Apaticky si sundala roztrhané modráky, utřela si jimi ze stehů svou vlastní krev. Trochu se uklidnila, teprve když si oblékla vousáčovy maskáče a znovu si zašněrovala ty báječné boty. V mozku jí pulzovala jediná myšlenka: *Posrala jsem to! Spláchla jsem svůj život do hajzlu...*

„Takhle je to správný,“ pochválil ji Sniff. „Zmizíme. Dostaneš nás ven, ty to dokážeš. Seš dobrá. To, jak jsi vyskočila z okna, mě fakt uzemnilo. Myslel jsem, že si zlámeš hnáty. Já bych to nedokázal líp.“

Střelba teď práskala o sto metrů dál a ze tří různých míst. Gang *Marodérů* právě přestával existovat, s tím se nedalo nic dělat. Některé jeho části byly v obklíčení a bojovaly, jiné prchaly.

Jako by žádní *Marodéři* nikdy neexistovali. Možná jim přineslo smůlu to jejich uhozené jméno.

„Padáme!“ zasykl Sniff. Přikrčení a se zbraněmi v pěstích

vyrazili z velínu. První Emma – jako cvičný cíl pro *Fretky*. Nikdo po ní však nevystřelil.

Přeběhli pásmo, které se stalo prvním bojištěm, v kalužích krve tu leželi čtyři mrtví *Maroděři*. Pak Emma zabočila za roh dlouhého hangáru, Sniff v těsném závěsu za ní. Nacházela se tu jedna z hlavních komunikačních tepen, stará plastbetonová ulice lemovaná šedými kvádry skladišť. Město tu pravidelně rozstříkovalo herbicidy, a tak se tu neuchytily ani břízy, ani kopřivy.

Široká ulice byla šedá a prázdná, táhla se zdánlivě do nekonečna. Hned na jejím začátku ležela na zádech mrtvá Sussie.

Nepomohly jí ani její dva metry na výšku, ani svaly vytrénované v posilovnách. Zřejmě to dostala do zad kulkou dum-dum a v pádu se přetočila. V těle se jí otevřel ohromný krvavý kráter, hlava však zůstala nepoškozená. Teď, když ochably mimické svaly, vypadala Sussie opravdu na svých padesát, nebo kolik jí to vlastně bylo.

Tělní tekutiny se roztekly po plastbetonu do neuvěřitelné šíře.

Emma zpomalila. Nemohla Sussii jen tak minout a nechat ji být.

Co tady vlastně tahle stará bláznivá ženská pohledávala?

Z protějšího skladačku zarachotila střelba. Za stěnou z pozinkovaného plechu se skrýval bojovník *Fretek*, vyřízl si tam nenápadnou střílnu a čekal na *Maroděry*, kteří se tudy pokusí uniknout. Před chvílí dostal Sussii, ale tentokrát se mu zřejmě zachvěla ruka. Dlouhá dávka minula jak Emmu, tak Sniffa.

Druhou příležitost už nedostal.

Emma se nezdržovala pátráním po skryté střílně. Zdvihla ústí granátometu a stiskla spoušť. Zpětný ráz byl větší, než čekala. Odhodil ji dozadu, tvrdě si kecla na zadek a narazila si kostrč. Mezitím už stěna skladačku vybuchla, kusy vlnitého plechu se rozlétly do výšky.

Zůstat na široké otevřené ulici se rovnalo sebevraždě, takže se zvedla a rozběhla se do díry ve stěně. Sniff ji následoval.

Překlopýtali rozervané plechové tabule, přepajdali přes rozházené kovové odlitky. Před Emmou se otevřela vnitřní ulička, lemovaná vysokými regály. Pochopila, že ulička vede napříč skladákem – až ke vzdálené protější stěně.

Takže ještě jednou: *klik-klak-prásk!*

Stačilo to, v protější stěně vznikl otvor, kterým se dostali ven.

Na téhle straně haluzny se rozkládala džungle. Rostlo tam všechno, co si libuje na rumištích. Pelyněk, kopřivy, bodláky. Neduživé břízky. Utíkali, razili si cestu ve vysokých, kysele páchnoucích stvolech.

Pak přelezli hromadu zkorodovaných kovových palet.

Potom klusali kolem odstavených vozíků silničního vlaku. „Zpomal, Emmo! Už jsme z toho venku!“

Zastavili se na křižovatce dvou vedlejších uliček. U stěn hangárů bujela v naváté hlíně divoká vegetace, střed křižovatky zůstal čistý.

Z dálky se stále ozýval megafon, už však nebylo rozumět slovům. Zároveň odtamtud práskaly výstřely. Nebyla to soustředěná palba, jen samostatné výstřely a občas krátká dávka.

„Jsme z toho venku,“ zapištěl Sniff. „Mám už celý týhle zábavy až po krk. Odcházím a tebe vezmu s sebou, Emmo. Víím o jednom místě v Archipelagu! Chlapi jsou tam pořád ještě chlapi a taky se jako chlapi chovají. Ženský si tam nevyškakují, ale chovají se pěkně pokorně. Těch ženskejch tam teda moc není, mají tendenci utíkat do centra, a právě toho využijeme. Mám senzační plán, budeme se topit v prachách. Budeš chvíli dělat kurvu. Prostě se necháš píchat od těch chlapů, co tam žijou bez ženskejch, a já budu kasírovat. Jen pro začátek, než dám dohromady kapitálek, nic ti to přece neudělá...“

Žvanil a žvanil.

Spláchla jsem svůj život do hajzlu. Nikdy se tomu ksindlovi nedokážu vzepřít.

Ze šedé oblohy se vyloupily dva temné body.

„Podívej,“ ukázala Emma.

Na místo přestřelky se hnaly dva policejní vrtulníky.

Pohledem propátrala kopřivy a objevila posuvná vrata. Pažbou granátometu urazila zámek a zkusila vrata odsunout. Kolečka ve vodící kolejnici se párkrát otočila, druhý konec vrat uvázl v bezovém rošti. Vznikla škvíra, kterou se Emma protáhla do skladiště.

Obklopil ji pach vazelíny a rezavějícího železa.

Světlo sem vnikalo úzkým pásem oken pod střechou, a tak se tu mohla Emma porozhlédnout. Zůstaly tu jakési velké stroje, připravené k vyexpedování. V přítmí se leskl kov i rudá barva spodního suříkového nátěru.

„Pojď se schovat, Sniffe!“ křikla.

Sniff poskakoval uprostřed křižovatky a mával rukama. „Seru na náký schovávání! Tady jsem, hajzlové! Jste na mě krátký! Nikdy mě nedostanete!“

Emma se stáhla hlouběji do skladu a neviděla, co se stalo venku. Vrtulníky přelétly nízko nad Sniffem a za jedním zavál nežřetelný opar. Così jako mlha.

Město se rozhodlo, že si to s gangy definitivně vyřídí.

Žádné slitování.

Kolejnice posuvných vrat zarachotila, jak se Sniff dral škvírou dovnitř.

„Kurva... do prdele... je mi náák blbě...“

Flakvestu měl lesklou kapičkami mlhy. Obličej mu smrtelně zbledl.

„Kurva... potím se jako dveře od prádelny.“

Zapotácel se, opřel se o vnitřní stěnu skladiště. „Je mi blbě, kurva.“

Rozkročený, obě ruce opřené o stěnu, zvracel.

„Kurva. Nalokal jsem se nějakých sraček. Do prdele, Emmo! Vždyť já bleju krev!“

V hrůze se od něho odvrátila. Zahodila zbraň a utíkala dlouhým koridorem skladu.

„Emmo! Pomoz mi! Emmo!“

Hlas vzadu byl stále slabší.

Běžela kolem stále stejných strojů, které kdosi vyrobil, sestavil, nakonzervoval a natřel suříkem. Byly jich tady desítky, možná stovky. Nikdo už je nikdy nebude potřebovat.

Ty stroje jsou jako já. Mě už taky nikdo nebude potřebovat. Spláchla jsem život do hajzlu.

Na konci skladiště sebrala ze země montpáku, vylomila petlici čelních vrat a vyšla ven.

Stmívalo se. Směrem k severu se táhla dlouhá plastbetonová ulice, ke které přiléhala čela dalších a dalších skladišť. Zahlédla záři, slabou korunu Města. Tam v dálce pořád ještě žili lidé a pokoušeli se ignorovat fakt, že Soudný den se odehrál před sto třiceti lety, ale na tohle Město se jaksí pozapomnělo.

Vydala se tam.

„Stůj! Stůj, a dej ruce za hlavu!“ křikl někdo zleva.

V boční uličce stál modrošedý policejní **macho**, terénní obluda se souhvězdím reflektorů na čelní masce. Za jeho otevřenými dveřmi se kryl policajt v šedé fešácké uniformě, oči měl schované pod štítkem dvanáctihránné čepice. Mířil na Emmu pistolí, kterou držel oběma rukama.

Vzedmula se v ní vlna vzteku.

Vý hajzlové! Vy vykastrování samci! Všichni jste k ničemu, k ničemu!

Obrátila se na patě a šla přímo k němu.

„Stůj, nebo budu střílet!“

Jdi do prdele!

Aura vzteku se před ní hnala jako tlaková vlna.

Hlaveň pistole se zachvěla. Ruce, které držely pažbu, se roztráslly.

Došla k chlapíkovi, chytila hlaveň pistole. Trhla, vyškubla mu zbraň ze zpocených pěstí. Obloukem ji zahodila do kopřiv.

„Di do prdele, kreténe!“

Nenávist. Vztek. Rudé obrazce před očima.

Chytila ho za kravatu a vyvekla z úkrytu za dveřmi **macha**. Vlepila mu facku, až mu čepice odlétla stranou.

„Ty ksindle! Myslíš si, že bráníš budoucnost? Žádná není!“

Praštila ho pěstí do břicha.

Zabít! Zabít toho hajzla!

Ne, napadlo ji vzápětí. To by z toho vyvázl lacino. Udělám mu to nejhorsí, co kdy udělali mně.

Znovu ho uhodila, tentokrát s rozmyslem. Těsně pod prsní kost. Policajt zalapal po dechu.

Svýma báječnými botama mu podkopla nohy.

Zula ho, ten blb měl obuté jen služební komisky. Rozepnula mu kalhoty a stáhla je. Pak došlo i na pestře vzorované trenýrky.

Kdy já jsem naposled nosila spodní prádlo?

S rostoucí hrůzou v očích ji sledoval a pokoušel se nadechnout. Konečně se mu to podařilo.

Dalším úderem na solar plexus ho znovu ochromila.

Uduš se, hajzle!

Rozšněrovala a zula si báječné boty, vypochoďovala z ukořistěných maskáčů. Obkročmo nasedla na policajtovy slabiny.

Už byl v obličejí docela šedavý, když se konečně rozdýchal. Nasával kyslík a byla to pro něj ta nejdůležitější činnost.

Ta věc mezi jeho nohama vypadala jako zplihlá tkanička.

„No tak mi pomoz! Spolupracuj trochu!“ křikla Emma.

Přesně takhle ji před hodinou povzbuzoval Sniff.

Vlažně proti ní natáhl ruce a pokoušel se bránit.

V hlavě jí problikla zasutá vzpomínka. Informace, kterou získala, když ještě studovala na Univerzitě. Spolužáci to

vydolovali z databáze, přišlo jim to velice legrační, ale neodhodlali se k tomu, aby to vyzkoušeli v praxi.

Předmětná informace zněla takhle: škrcení povzbuzuje mužskou erekci. V dobách, kdy se ještě popravovalo oběšením, mívali oběšenci ztopoření jako prase. A někdy i ejakulaci.

Takže to vyzkoušíme.

Pravičkou obemkla policajtův krk a zmáčkla.

Pomohlo to. Fungovalo to okamžitě.

Ucítila, jak se jí vzpírá proti klínu. Pomohla si levačkou a zavedla penis *dovnitř*.

Byl větší než ten Sniffův. Ale ne o moc.

Pustila mu krk. Ne, vůbec nechtěla, aby jí ten sráč umřel pod rukama.

„Líbí se ti to, kreténe?“

Vysílačka v límci policajtovy kevlarem vyztužené bundy zapraskala.

„Sto šestnáctko, sto šestnáctko, ohlaste se, přepínám,“ ozval se z mikrofonku ženský hlas.

„Řekni jim to,“ sykla Emma. „Řekni jim to, nebo tě zabiju!“

Mátožně zvedl ruku a natočil si mluvítko k hrtanu. „Tady je všechno v pořádku,“ zablekotal. „Nic se neděje, příjem.“

„Jasně,“ ozvalo se na druhém konci vysílacích vln. Pak z mikrofonku zaznělo slaběji to, co operační důstojnice sdělovala někomu vedle sebe: „Tihle sráči by se k policii vůbec neměli brát!“

„A teď,“ řekla Emma, „teď se podrž, chlapíku. Pojedeme z kopce.“

Takhle nějak si představovala jízdu na koni. Bolelo ji to, ale jeho to bolelo víc. Strach ho povzbudil k maximálnímu výkonu.

Ve chvíli, kdy jí stříkal do břicha, zahlédla svůj obraz ve štítku čepice, pohozené opodál. Vyceněné zuby, lesklá bělma očí.

Tohle jsem já?

Do prdele!

Do prdele, co jsem to udělala!

Teprve teď si všimla, že je docela hezký. Mohlo mu být tak pětadvacet. Trásla se mu brada a kousal se do rtů. Přemáhal pláč.

„Promiň,“ hlesla. „Promiň... někdo mi ublížil a já... mám dneska špatnej den.“

Vstala z něj a vyhýbala se pohledu na jeho slabiny. „Natáhni si kalhoty,“ řekla mu.

Poslechl ji, ale pohyboval se jako robot.

Rychle vklouzla do maskáčů a pak si obula své vysoké boty. Už jí vůbec nepřipadaly báječné.

Stál u otevřených dveří **macha**, v ruce držel dvanáctihrannou čepici. Nasadil si ji na hlavu. Pak ji zase sundal.

Porozhlédla se v kopřivách a našla jeho pistoli. Zajistila ji a opatrně mu ji zasunula do pouzdra na opasku. Snad si toho ani nevšiml.

Pak seděla na kapotě vozu a donekonečna opakovala: „Promiň mi to, prosím tě. Nechtěla jsem ti ublížit, promiň, do prdele, mrzí mě to...“

Opíral se o otevřené dveře a plakal.

Záviděla mu, že může plakat.

04

Nakonec ji odvezl do centra na hlavní policejní stanici, kde se chtěla Emma domáhat příslibené amnestie. Rozešli se beze slova. O tom, co se mezi nimi stalo, se nejspíš nikde nezmínil.

I když se později občas potkali, předstírali, že se neznají.

Kapitola druhá:

Emma číslo minus jedna

01

„Odpoledne si proklepneme toho Orina Brauna,“ řekla Irma.
„Teď se podíváme na zápasy. Pojď, adeptko, neloudej se.“

Emma přidala do kroku, aby dlouhonohé Irmě stačila. Spěchaly, ačkoliv ve skutečnosti nebyl žádný důvod ke spěchu. Irma prostě spěchala pořád. Byla to hubená pětatřicátnice s ptačím obličejem a s kratičkými na tmavočerveno obarvenými vlasy. Když mluvila, znělo to jako skřípání zarezlých dveří. Ač bylo teplo, oblékla si šedou kombinézu s mnoha kapsami a se zipem, který začínal u krku, procházel mezi stehny a končil až na kostrči. Nebyla to bojová kombinéza s kevlarovými výztuhami, jen obyčejné plátno, a zdála se hodně obnošená. Emma si dnes vzala šedé šortky, končící pod koleny, modrou bundokošili s rozhalenkou a služební polobotky. Tohle oblečení se do teplého dne hodilo. Vlasy, aniž sama věděla proč, si spletla do dvou

krátkých copánků. Stejně jako Irma si i ona připnula široký opasek se zavěšenými pouty. Na to, aby nosila pistoli, ještě neměla nárok.

Spěchaly chodbou, spojující administrativní budovu s tělocvičnou. Policejní stanici postavili krátce před válkou v tehdy módním stylu, kterému se, jak Emma věděla, říkalo *nová secese*. Stěny i strop zdobily vlysy s květinovým vzorem. Vypadaly jako štukové, ale ve skutečnosti je odlili z plastbetonu. Dlaždice na podlaze zůstaly původní, po půldruhém století šúrování však ztratily barvy.

Vysokými okny sem nakukovalo horké letní slunce.

Dvoukřídlé dveře tělocvičny byly rozevřené dokořán, a jak se k nim Emma s Irmou blížily, zazníval odtamtud zvláštní bzučivý zvuk. Emma se během krátké kariéry u *Marodérů* jednou přiblížila k velkému kulovitému hnízdu, které si vosy přilepily do kabiny opuštěného tahače. Vosí hnízdo vydávalo úplně stejný zvuk.

Vešly. Emma už pár tělocvičen viděla a všechny vypadaly stejně: vysoký strop, velká okna krytá drátěnou sítí, dole palubovka z pseudodřeva. Tahle tělocvična však měla ještě něco navíc – tribunu, či spíše jen soustavu zdvýchajících se dřevěných schodů na kovové konstrukci. Na tribuně postávalo i posedávalo snad dvě stě lidí. Byla tu značná část dnešní směny, pár návštěvníků z Magistrátu a nejspíš sem někdo přišel i mimo službu. Popíjeli přeslazenou kávu z automatu, rozkládali rukama, halasili, tvářili se vzrušeně.

Dole pod tribunou byly připravené žíněnky, někdo na ně bílou barvou namaloval dokonalý kruh o průměru pěti metrů. Za kruhem, dál od tribuny, stál stojan s gongem a tabule s rozpisem zápasů. Emma přelétla tabuli pohledem a postřehla jména jako *Tornado Lilly*, *Tygrice Fanny* nebo *Blesková Loo*. U zadní stěny vztyčili pár paravánů, za kterými se zřejmě někdo schovával.

Vedle gongu postávala podivná postava v dlouhém hábitu

s kápí. Ruce měla vražené do protilehlých rukávů a kápí staženou až k bradě, takže jí nebylo vidět do obličejce.

Irma zaujala místo na kraji tribuny. „Zůstaneme tady, adeptko. Podíváme se jen na začátek a pak půjdeme po svých. Posad se.“

Mezi diváky se proplétali bookmakeři a přijímali sázky. Cory Schmiedová z účtárny se zeptala, jestli si Irma s Emmou taky nechce vsadit. Irma jen zavrtěla hlavou, jako že ne, a Emma to udělala stejně.

Otevřenými dveřmi se sem přihrnuli poslední opozdilci. Postava v kápí udeřila do gongu. Bzučení rázem utichlo.

Kapucín zdvihl hlavu, čímž odhalil masivní bradu a Emma poznala, že je to Fabio Morgenstern. Byl jedním z policejních důstojníků, v přípravce vyučoval taktiku pouličního boje a způsoby zajišťování delikventů. Emma neměla ráda ani jeho povýšený úsměv, ani pohrdavé úšklebky. Naopak oceňovala, že vede výcvik s náležitou tvrdostí.

„Zahajují hry,“ řekl Fabio zvučným hlasem. „Hned první zápas bude zajímavý, předvedou se nám Natrhousko Gwen a Blesková Loo, které se dosud nikdy neutkaly. Prosím zápasnice, aby předstoupily.“

Davem to zahučelo. Zpoza paravánů vystoupily dvě mladé ženy, oblečené do sytě šedých triček a přiléhavých šortek. Blesková Loo byla drobnější, tmavé vlasy měla stažené do culíku. Gwen byla o půl hlavy vyšší, a kromě toho se zdála pěkně buclatá. Světlé vlasy si nechala ostříhat nakratičko a vypadaly jako kartáč. Emma znala obě zápasnice od vidění. Blesková Loo patřila k policejnímu sboru, kdežto Gwen do meziresortní skupiny pro děti prominentů.

Jasně, uvědomila si, tyhle zápasy jsou interní policejní záležitost. Nikde se o nich nemluví, ani na přípravce, jinak bych se o nich už doslechla...

Obě zápasnice se postavily tři kroky od sebe. Na Fabiův

pokyn se vzájemně uklonily. Pak Fabio vystoupil z kruhu a udeřil do gongu.

Blesková Loo na nic nečekala a vyrazila vpřed. Předvedla překvapeně Gwen dokonalý podmet, podkopla jí nohy, zároveň ji popadla za výstřih trička. Zatímco se Gwen poroučela k zemi, tričko se s charakteristickým zvukem roztrhlo až k pasu. Na světlo se vyhoupla Gwenina nadnormativní prsiska.

Dav zabouřil. Fabio zagestikuloval a naznačil, že Loo získává bod. Zápas však nepřerušil.

Gwen, když už byla na zemi, se hbitě omotala kolem nohou stojící protivnice. Její pravice vystřelila vzhůru, prsty se zaklesly za obrubu šortek. Škubla. Látka šortek se rozervala na dva kusy a Blesková Loo tu náhle stála s holým zadkem.

Dav bouřil, Fabio přiznal bod i Gwen.

Pak se obě zápasnice chvíli převalovaly po žíněnce a zkoušely na sobě různé chvaty. Žádná neměla navrch. Než Fabio udeřil do gongu a oznámil konec kola, přišla Gwen o zbytek trička a Loo byla vysvléčena z párů šortek.

Následovala krátká přestávka, ve které zápasnice zaklekly na přidělená místa a zhluboka oddechovaly.

Irma se naklonila k Emmě a do hlučení davu jí vysvětlovala: „Těch triček a šortek se našlo ve skladišti asi deset tisíc. Jsou úplně nový, ale vyrobený před válkou. Kontejner netěsnil, a tak zvetšely. Hodí se jen k těmhle svlíkacím zápasům.“

Zazněl gong, Gwen i Loo se opět postavily na určená místa, Gwen jen v šortkách, a Loo naopak jen v tričku. Po úkloně se opět popadly do křížku. Tentokrát se Gwen nenechala povalit, ostatně už neměla tričko, za které by ji mohla protivnice chytit. Chvíli se přetlačovaly vestoje, pak se ocitly na žíněnce. Po urputném převalování se navzájem zbavily zbytků textilu, za to už však nedostaly žádné body. Zůstaly nahé, jen ve sportovních teniskách. Na bílé kůži jim vyvstaly rudé zhmožděny.

Těsně před koncem kola, když už Gwen pošilhávala po